

Komandi partur
Í komandi parti greiðir
John Eliassen, ættaður úr
Porkeri, frá sínum sjólívi.

Magnus Olsen fyrst saman við
beiggja sínum, Jákupí Emil

Vestmanna, 24 ár. 2. bestimaður.

Hans Michael Jacobsen á Slættanesi, 29 ára gamal, kokkur. Hann átti konu og sjeý smá börn.

Daniel Peter Olsen, 20 ár.

Jacob Martin Olsen, 22 ár.

Meinert Olsen, 15 ár, Haldarsvík. Hesir tríggir vóru brøður.

Sámal Elias Samuelsen í Kollafirði, 36 ár. Eftir sótu kona og fimm börn.

Joen Poulsen í Haldarsvík, 38 ár. Hann var giftur, men átti eingi börn.

Jákup Emil Olsen, 17 ár, í Vestmanna, beiggi fiskiskiparan, Magnus Ditlev.

Ragnvald Hansen, 21 ár, sonur Hanus bónda í Leynum.

Viggo Christiansen, 17 ár, sonur Kristjan Ludvig Kristjansen í Kvívík, lögtingsmann. Kristjan var valdur á ting fyri Sjálvstýrisflokkinn 1928-1932. Hann var av fremstu álitismonnum og var limur og formaður í sóknarstýrinum í Kvívík í mong ár. Eisini var hann deknur í 50 ár, og varð kallaður Deknurin millum fólk. Kona hansara var Julia Frederika Dorthea f. Davidsen.

Tey áttu átta börn, og eitt av teimum var Viggo. Hann vildi so fegin sleppa til skips, men tað var ikki lætt at fáa kjans. Men so var tað so „heppið“, at „Dora“ kemur á sumri 1931 til Kvívíkar at landa saltfiskin frá túrinum frammanundan. Hann skuldi verða turkaður í Kvívík. Tá heldur Kristjan, at hann skal gera soninum tann beina at biðja um kjans fyri honum við „Doru“, og Viggo fær tey góðu boð, at hann skuldi sleppa við. Kristjan og konan skuldu annars hava silvurbrúdleyp um ta tíðina, „Dora“ skuldi koma aftur, men hetta varð sjálvandi avlýst. Alla sína tíð hevði pápin fortred av, at tað var hann, sum hevði skaffað soninum henda kjansin við „Doru“.

Ein systir Viggo, Helga, sum var lærari í Gøtu alla sína tíð. Hon var gift við kenda lögtingsmanninum Jákup Frederiki Øregaard.

Jarlgrim Fjernstad Dahl, 15 ár. Hann var sonur Atu og Jógvan Dahl, bónda á Oyri. Jarlgrim var yngsti maður við. Hann var tann einasti, sum var 14 ár, tá ið teir fóru avstað, og hann náddi júst at fylla 15 ár.

Systkini søgdu, at Jarlgrim var ein fram-

úr fittur, glaður og lættlyntur drongur, sum var ógvuliga raskur at arbeiða. Jarlgrim átti tveir eldri beiggjar, Hans Andreas og Óla, sum ikki vóru farnir burtur tá. Hans Andreas var lamin í beinunum og hevði meir hug til tað bókliga. Óli hevði havt tuberklar sum drongur, og hann tók seinni við garðinum eftir pápan. Tí hevur tað ligið á Jarlgrimi at vera fyrstur av beiggjunum, sum fór burtur. Tað hevur ikki verið so lætt at fáa kjans har á leiðini. Tí gera Jarlgrim og pápi hansara saman við tí yngra beiggjanum, Esmari, sær ferð við báti yvir til Hvalvíkar at biðja flaggskiparan, Jákup Martin Egholm, um kjans við „Doru“. Hetta eydnaðist, og Jarlgrim slapp

Hetta sigur nakað um, hvussu umhugsin drongur, Jarlgrim var. Jarlgrim fekk ikki grøv. Men ein pláta við hansara navni er sett á grøvini hjá foreldrum hansara. Tað skriftstaðið, sum hann fekk, tá ið hann konfirmeraðist í Hvalvíkar kirkju 5. oktober 1930 av Grøn presti, stendur á plátuni. Hetta er 1. Korint. 13,13: „Men nú verða tey verandi, trúgv, vón og kærleiki, hesi trý, men størstur av teimum er kærleikin.“ Hans Andreas og Esmar kallaðu beiggjan beinleiðis upp.

Lotta og Óla Jákup mistu øll síni fimm børn

Við „Doru“ doyðu eisini brøðurnir **Kristian**

Her er Jarlgrim júst farin í skúla. Her sæst hann í fremstu røð millum beiggjarnar Hans Andreas og Óla.

við. Beiggin, Aksel, mintist, at Jarlgrim leiddi seg oman í fjørna til bátin, sum førði hann til Hvalvíkar at fara avstað.

Ta fyrstu ábendingina um lagnuna hjá „Doru“ fingur tey í eini grind í Sundalagnum. Tá fingur tey vitjan av ókunnugum grinda-monnum. Tá kemur prátið inn á „Doru“, og tosað var um, at einki frættist frá teimum. Hesir menn vistu ikki, at ein sonur í húsinum var við hesum skipi. Hvat tey kunnu hava frætt av práti millum manna, er óvist. Men alment fáa tey einki at vita, fyrr enn nevndu tíðindi komu í Dimmalætting 5. desember. Hetta var sjálvsagt ógvuliga sárt, og sorgin var stór. Mamman og hini í húsinum vóru sum vera man, ógvuliga ring um sonin. Mamman hevði droymt Jarlgrim fleiri ferðir, har hann var vátur og kaldur. Seinni droymdi hon hann, sum tann vanliga sonin, sum hon mintist hann heima.

Systirin, Sára, varð konfirmerað várið eftir. Hon var í svørtum kjóla fyri at vísa sorgina. Hon, ið seymaði kjólan, helt hetta kortini vera nóg so dapurt, so hon fekk gjørt ein ljósan kraga til kjólan.

Men so lógið var tað, at hóast Jarlgrim var deyður, so fekk Sára konfirmatiónsgávu frá honum. Hann hevði, áðrenn hann fór avstað, bílagt ein pakka frá Candor, einum kendum postordrahandli í Keypmannahavn, við ymsum honum tøvvaði. Hann hevði eisini bílagt eina tasku, sum skuldi vera konfirmatiónsgáva til Sáru.

Martin Egholm, 18 ár, og **Johan Egholm**, 23 ár, Streymnesi.

Lotta og Óla Jákup Egholm fingur fimm synir. Tveir teirra doyðu smáir. Hans Jacob mistu tey 23 ára gamlan í 1930 við Slatrinum.

Lotta og Óla Jákup áttu nú tveir synir eftir. Teir høvdu, sum tað skilst, eisini verið við „Slatrinum“, tá ið Hans Jacob fekk deyðamein. Teir fóru árið eftir til skips við „Doru“. Tá mistu tey teir báðar synirnar, tey áttu eftir.

Livdi í minnunum

Viderø prestur greiddi frá um Lottu: Hon kom 18 ára gomul í Ólavsstovu at tæna og var tiltikin fyri sitt góða lyndi. Nú situr hon einsamøll, gráhærd og følin við gluggan og hyggur út yvir bygdina, har børn leika sær: „Nú eru teir allir farnir, men tey góðu minni havi eg eftir teir allar, og tær mongu myndir, sum eg mangan taki fram og siti og líti á, og eg livi í minninum um allar hinar fægri dagar. Og einaferð skulu vit siggjast aftur, og tá verða dagarnir enn fagrari. Tað verður undurfult. Eg ivist ikki í, at Gud veit, hvat best er. Hann gevur og hann tekur, alt tilhoyrir honum. Ikki skulu vit kæra og gremja okkum...“

Óla Jákup fekk ein systurson, sum var føddur beint eftir vanlukkuna við „Slatrinum“. Hann varð kallaður Hans Jacob eftir systkinabarninum og vaks upp hjá Lottu.

Hetta er enn eitt brot úr okkara lagnusøgu, sum lýsir umstøðurnar hjá teimum, sum lögdu grundarlagið fyri vælfærdina hjá seinnu ættarliðinum.

Synirnir hjá Lottu og Óla Jákupí v.f. Kristian Martin, Hans Jacob og Johan. Allir doyðu teir á sjónum í 1930 og 1931.